

skulde medføre Fritagelse, saa troede jeg, som
 sagt, at man havde holdt sig ganske naturligt
 til den Tilstand, der engang var givet ved
 Lovgivningen, og der kunde formeentlig saameget
 mindre være nogen Betænkelighed ved at lægge
 et saadant Vaand paa Benyttelsen af den
 Gunst, at faae Behandlingen til Udskrivning
 udsat til en tidligere Alder end det 22de Aar,
 som det vistnok maa erkjendes, at det i Reglen
 er bedre at tage sin Tjeneste tidligere end at
 søge Udsættelse. Saaledes som Børnepligts-
 hørden nu i det Hele opfyldes, troer jeg, det
 maa erkjendes, at Forældre netop gjøre bedre
 i, naar det paa nogen Maade kan lade sig
 gjøre, at lade deres Sønner tidligere begynde
 paa Børnepligtens Aftjening, end at slyde den
 ud. Men den høitagtede Justitsminister blev
 ikke staaende ved denne Treaarsofordring. For
 at vise sin Smødekommen, og besjælet af det na-
 turlige Onske, som vi jo Alle dele, at denne Lovs
 Gjennemførelse maatte blive mulig, erklærede
 Justitsministeren sig villig til at gaae ind paa et
 Forslag, hvorefter der skulde kræves en Opfyldelse
 af Børnepligten i 4 Aar, for at den Regel
 saa skulde indtræde, at en ordineret Præst, der
 i saa lang Tid havde aftjent sin Børnepligt,
 kun kunde indkaldes i Krigstid, og vel at
 mærke, til Anvendelse som Præst ved Hæ-
 ren eller Søværnet, og da vi jo her i
 Landstinget i denne Sag i det Hele have
 fulgt den ærede Justitsminister, saa besluttede
 den Fraction af Fællesudvalget, som bestaaer
 af 4 af Landstinget valgte Medlemmer, sig
 ogsaa til her at følge Justitsministeren med
 Hensyn til denne Indrømmelse af 4 Aar iste-
 detfor 3 Aar. Vi staae nu altsaa ved det
 Punkt, hvor netop Forskjellen væsentlig ligger
 mellem det Forslag, der er antaget i Folke-
 thinget i Forbindelse med et enkelt Medlems
 (Kallefens) Underændringsforslag, og det For-
 slag, som de 4 Landstingsmedlemmer have
 stillet i Overensstemmelse med Justitsministe-
 ren. Det Underændringsforslag, der er stillet
 af en Folkethingsmand for Bornholm (Kalle-
 sen), og som er vedtaget i Folkethinget, gaaer
 ud paa, at der til første Stykke af Fleertallets
 Forslag til § 39, der lyder saaledes: „Enhver
 Børnepligtig, der har modtaget Ordination i
 den danske Folkekirke, er fritagen for Tjeneste

i Forstærkningen“, skal sies: „Han kan derhos
 efter Udløbet af de 4 første Tjenesteaar i Ri-
 nien kun indkaldes til Tjeneste i Krigstid“.

Til hvilken Tjeneste i Krigstid er det, mine
 Herrer, han kan indkaldes? Her er en Tve-
 tydighed bleven staaende, som Mindretallet
 ligesom Justitsministeren har anseet for usor-
 svarlig. De 4 Medlemmer af Landstinget,
 som danne Mindretallet, have troet, i fuld
 Overensstemmelse med den høitagtede Justits-
 minister, at den Tvedydighed, der ligger heri,
 ikke kan blive staaende. Tvedydigheden er den,
 at man har villet, at vi skulle gaae ind paa
 dette Forslag, fortrøstende os til, at Regjerin-
 gen ikke behøvede at indkalde Præsterne til an-
 den Tjeneste end som Feltpræster; men vi have
 dertil svaret, og den høitagtede Justitsminister
 har dertil svaret, at dette Spørgsmaal ikke
 saaledes kunde slydes ind under, hvad jeg, som
 sagt, ligesom maa falde en Tvedydighed. Saa-
 ledes som det staaer, maa den nærmeste og
 naturlige Mening være den, at de ere pligtige
 til modtage Indkaldelsen til Tjeneste som sæd-
 vanlige menige Combattanter, hvilket jo natur-
 turligvis ikke udelukker, at En og Anden kan
 udnævnes til Feltpræst; det Spørgsmaal, som
 skulde afgjøres, var jo netop dette, om en or-
 dineret Præst skal være forpligtet til efter
 Indkaldelse at gjøre Tjeneste som menig
 Combattant. Naar et saadant Spørgsmaal
 forelaa til Afgjørelse, saa vare vi af den Me-
 ning, at det ikke gik an at lade det ligge og over-
 lade det til en vægende Ministers Skjøn, om
 han vilde unddrage dem denne Pligt ved at
 indkalde dem som Feltpræster, eller de vilde
 blive indkaldte som menige Combattanter. At
 en Enkelt kunde ansættes som Feltpræst, blev
 vel anerkjendt, men det blev netop hovedet af
 dem, som ikke vilde gaae ind paa de 4 Lands-
 thingsmedlemmers Forslag, at Forpligtelsen til
 at modtage Indkaldelse og tjene som simpel
 Menig skulde blive staaende i Loven, hvorledes
 Regjeringen end benyttede Loven, om den end
 kun anvendte Præsterne til Feltpræster. Her
 er altsaa en principiel Forskjel. Vort Forslag
 gaaer ud paa, at det udtrykkeligt skal siges, at den
 børnepligtige Præst efterat have opfyldt sin Børne-
 pligt i 4 Aar, kun kan indkaldes i Krigstid til
 Anvendelse som Præst ved Hæren eller